Passe-Partout Kunstmagazine

Editie 12.1

Bruno Walpoth's beelden zijn minimalistisch en toch monumentaal.

Paula Rego in Haags Museum.

Louis Apol dé sneeuwschilder.

Christo Velato, de legende van de sluier.

Schilder Paula Modersohn-Becker besloot 'iemand' te worden.

Syrische Nazir Ali Badr laat zijn sculpturen vertellen over het grote verdriet van Syrië.

Lisa Renner voelt zich aangetrokken tot de eigenaardigheden in de kunst.

For your eyes only.

Cosplay Model: IceJade (Germany)
https://www.instagram.com/icejadecosplay/

*Foto: Antony Swiderski - **www.bluebells-photo.nl***

Bruno Walpoth

Bruno Walpoth beeldhouwer.

Zijn werk is minimalistisch en toch monumentaal.

De beelden lijken te zijn gevangen in de laatste stadia van een droom. Ze zijn kwetsbaar en overrompelend.

Bruno Walpoth werd geboren in 1959 in Bressanone, Italië; hij woont en werkt in Ortisei, een klein skioord in de Italiaanse Alpen.
Bruno Walpoth, afkomstig uit een familie van houtbeeldhouwers, eert tegelijkertijd een eeuwenoude traditie en moderniseert deze voor de 21e eeuw.

Hout was het medium waarmee hij opgroeide - lindehout, notenhout, berken en walnoot - naast ander favoriet bronmateriaal.

Hij gebruikt een kettingzaag, beitel en vijl om zijn creaties uit hun oorspronkelijke vormeloze grenzen te bevrijden.

Bruno kerft levensgrote menselijke figuren uit blokken hout en werkt de sculpturen af met acrylverf. Hij bedekt en schuurt de oppervlakken herhaaldelijk om sporen van de houtnerf te maskeren en een doorschijnend, huid achtig uiterlijk te krijgen.

Walpoth bedekt zijn sculpturen af en toe met lood. Ook heeft hij bronzen werken en getekende portretten gemaakt, maar hij wordt voortdurend aangetrokken door hout vanwege zijn natuurlijke sensualiteit.

Geïnspireerd door Italiaanse houtsculpturen uit de late gotiek en vroege renaissance, benadrukt Walpoth de menselijke gevoeligheid boven de vorm.

Soms zijn de beeldhouwwerken geschilderd in typisch gedempte kleuren;
hij gebruikt deze kleuring om hun kleding, haar of soms hun huid te creëren.

In plaats van een verhaal te vertellen via zijn sculptuur, wil Walpoth een geïsoleerd en introspectief moment vastleggen.

Zijn figuren staan star in hun eigen gedachten, waarbij hun ogen die van de toeschouwer vaak ontwijken.
De levensgrote en levensechte figuren van
Bruno Walpoth worden meestal genoemd naar het model.

Walpoth's creaties lijken zo echt omdat ze zo kwetsbaar en overrompeld zijn.

Onder de aansporing van Walpoth komen mannen, vrouwen en kinderen uit blokken hout tevoorschijn.
Ze lijken onlangs uit hun slaap te zijn gewekt en beginnen zich net te oriënteren.

De creaties van Walpoth zijn meditatief en introspectief ze zijn bedacht door een visionaire kunstenaar en lijken zelf gevangen in de laatste stadia van een droom.

In tegenstelling tot een onderwerp dat breed lacht voor een fotograaf of poseert voor een portretkunstenaar, zijn deze personages ontdaan van kunstgrepen en pretenties.
Ze lijken zo echt omdat ze zo kwetsbaar en overrompeld zijn.

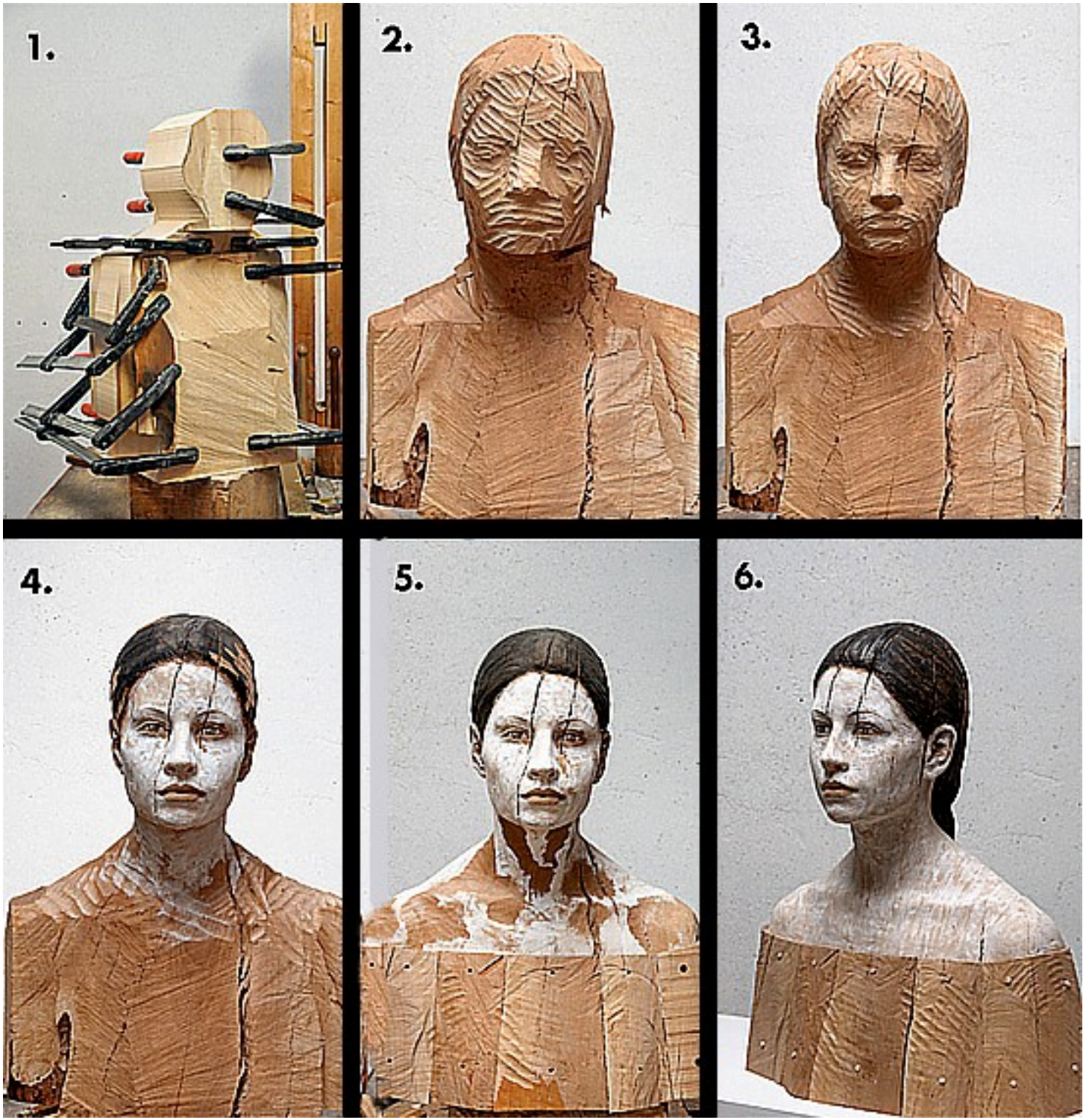
1.
2.
3.
4.
5.
6.

Zijn sculpturen lijken levensecht.

Ze vertegenwoordigen vrienden en familie - zijn drie zonen hebben af en toe model gestaan - evenals mensen die hij op straat heeft gezien.
Alles bekijken met de ogen van een kunstenaar, een voorbijgaande blik van een voorbijganger kan de behoefte opwekken om die uitdrukking vast te leggen.

De biografie van de persoon die indruk op hem heeft gemaakt, doet er niet toe. Hij is niet van plan een verhaal te schrijven of een boodschap over te brengen of een les over te brengen. Omdat zijn werken levensecht zijn in grootte en proportie, zegt hun fysieke esthetiek veel over hun mens-zijn. Walpoth wijst op de uitdrukkingen van de sculpturen:

“Als je voor het werk staat, moet je de indruk hebben dat de personages een ziel hebben. Dát wil ik graag bereiken.”

Kunstcritici denken dat hij dat doel wel heeft bereikt.
Elk nieuw figuur is een uitdaging, een poging van de kunstenaar om houtsnijwerk een ziel te geven.
De levensechte vorm van het lichaam is het middel tot een doel - de transporteur van de psyche.

De kijker wordt binnenstebuiten gekeerd en stelt zich de mentale toestand van de figuur voor.
Walpoths figuren zijn geen heropleving van verloren idealen, maar door de aanwezigheid van het publiek zijn het bewaarplaatsen. Ze weerspiegelen de eigen voorraad impressies van de kijker.

Het werk van Walpoth is minimalistisch en toch monumentaal.

Heel vaak zijn zijn houten figuren naakt of slechts gedeeltelijk gekleed, zodat de botstructuur van de ogenschijnlijk androgyne (geslachtloze) lichamen, waar hij de voorkeur aan geeft, duidelijk zichtbaar wordt.

Terwijl de onbeklede delen van de figuren glad zijn geschuurd en een huid achtige textuur vertonen, zijn de beklede of behaarde delen ruwer en vertonen ze sporen van de beitel of van het schilderen met pastel achtig pigment.

Permanente 'verbleking' van het naakte vlees van het lichaam wordt bereikt door nauwgezet schuren, waarbij de witte verf op het oppervlak in het houtmateriaal wordt verwerkt, waardoor het pure, vrijwel doorschijnende karakter van de huid wordt versterkt en tegelijkertijd ontmenselijkt.

Het hout zelf wordt getransformeerd.

Het lijkt zelfs meer te dématerialiseren dan wanneer het gewoon in het wit is gecoat. Het materiaal zelf wordt daardoor irrelevant; het is eerder de vorm die wordt benadrukt.

Het meest bekend om zijn sculpturen in hout, heeft Walpoth onlangs ook sculpturen geproduceerd in karton en brons.
Na deel te hebben genomen aan tal van solo- en museumtentoonstellingen, worden de werken van Walpoth internationaal op grote schaal verzameld.

In 2015 nam hij deel aan
"Personal Structures - Crossing Borders" in samenwerking met de 56e Biënnale van Venetië.

Passe-Partout dankt Bruno Walpoth voor zijn medewerking.

https://www.youtube.com/watch?v=VUyrUaxfw_I

Website: www.walpoth.com

Kunstenaar
of hobbyist?
dekwast.nl

Panamarenko is Icarus achterna

Begin 2021 schreven wij over een van onze favoriete kunstenaars Panamarenko.

Recentelijk is een boekje gepubliceerd met daarin al zijn prachtige verhalen en fantastische creaties.
Als je op de onderstaande link klikt kom je automatisch terecht bij Passe-Partout editie 2021.1 met daarin het bewuste artikel.

Wie was hij ?

Panamarenko – met zijn geboortenaam Henri Van Herwegen (1940-2019) was een verbazende kunstenaar: een wijze én een kind, een verbluffende tekenaar én een conceptuele ziener, een knutselaar én een denker over de wereld. En dat alles in een (schijnbaar) wereldvreemde gedaante.
En dan waren er nog zijn spitsvondige en geestige verhalen.

Nu gebundeld in een klein, mooi boekje: DIXIT Panamarenko.
Dé Panà, zoals hij in Antwerpen en omstreken gekend was, in eigen weergaloze woorden.

Het Panamarenko Huis, zijn ouderlijk woonhuis, schonk de kunstenaar aan het Antwerpse Museum voor Hedendaagse Kunst.
De opgefriste maar authentieke leef- en werkruimtes zijn te bezoeken (onder bepaalde omstandigheden en na afspraak): Biekorfstraat 2, 2000 Antwerpen.

Het boek ‘Dixit Panamarenko’ samengesteld door
Jo Coucke met “kleurrijke” zwart-wit foto’s van Stephan Vanfleteren,
is een uitgave van Hannibal Books. Prijs 24.50 euro

Link: https://www.leerdamskunstenaarscollectief.nl/Passe-Partout_kunstmagazine_files/Jaar2021-1.pdf

Duizend jaar oude traditie van de rozenblaadjes regen in Rome wordt in ere gehouden.

Foto van interieur Pantheon
In het dak zit een gat met een doorsnede van 9 meter, ook wel oculus genoemd.

Een van de meest iconische monumenten in Rome, het Pantheon, is echt een lust voor het oog.

De 2000 jaar oude heidense kerk die in een tempel is veranderd, is indrukwekkend vanwege zijn versieringen, harmonieuze proporties en zijn magnifieke uithoudingsvermogen door de jaren heen.

Het heeft de grootste niet-ondersteunde koepel ter wereld en heeft een enorme oculus in het midden die het gebouw met natuurlijk licht overspoelt.
Het Pantheon is het best bewaarde gebouw van het oude Rome en heeft door de eeuwen heen talloze gebouwen geïnspireerd in Italië, Europa en verder in het buitenland.

Het is een feest om op elke dag van het jaar het Pantheon binnen te stappen om de grootsheid ervan te bewonderen, maar de ervaring is nog spectaculairder op Pinksteren.

Elk jaar vallen duizenden rode rozenblaadjes uit de oculus van het Pantheon op een menigte neer, die zich verzamelt voor de zondagsmis.
Hiervoor is de Romeinse brandweer verantwoordelijk.

Pinksteren herdenkt de neerdaling van de Heilige Geest op de Maagd Maria en de apostelen tijdens het Wekenfeest in Jeruzalem en de rozenblaadjes symboliseren dit aangrijpende moment in de christelijke geschiedenis.

Het is ongelooflijk dat de traditie van het douchen van rozenblaadjes in het Pantheon duizenden jaren teruggaat, waarschijnlijk tot 607 na Christus toen de heidense tempel een christelijke kerk werd.

Klik op onderstaande link voor een toelichting door schrijfster Rosita Steenbeek
met beelden van de blaadjes regen.

https://www.youtube.com/watch?v=S4ShhgV3Tw0

Paula Rego - Kunstmuseum Den Haag

Machtsverhoudingen, seksualiteit en mythologie lopen als een rode draad door het oeuvre van Paula Rego (1935)

In haar figuratieve werk belicht ze persoonlijke worstelingen, waaronder een jarenlange depressie, maar ook sociaal-maatschappelijke problematiek zoals de minderwaardige positie van vrouwen.

Rego groeit op in Portugal, “een verschrikkelijk land voor vrouwen”, aldus haar vader die voor werk naar Engeland vertrekt en Rego als kind achterlaat bij haar grootmoeder.

Voor haar studie aan Slade School of Fine Art verhuist ook Rego later naar Londen, waar ze zich na jaren heen en weer pendelen definitief vestigt.

In Engeland groeit Rego uit tot een van de grootste sterren van de hedendaagse schilderkunst, maar inmiddels oogst zij ook daarbuiten steeds meer waardering.

Kunstmuseum Den Haag presenteert in samenwerking met Tate de grootste overzichtstentoonstelling van Paula Rego tot nu toe, met meer dan zeventig collages, schilderijen, etsen en tekeningen.

Van vroege werken uit de jaren ’60, enorme pastels zoals Angel en de indrukwekkende Abortion series tot haar gelaagde ‘staged scenes’ uit de jaren 2000.

www.kunstmuseum.nl

Het belang van de abortus serie van Paula Rego

Paula: *"Het benadrukt de angst, de pijn en het gevaar van een illegale abortus, waar wanhopige vrouwen altijd hun toevlucht toe hebben genomen. Het is heel verkeerd om vrouwen naast al het andere te criminaliseren. Het illegaal maken van abortussen dwingt vrouwen tot de achterbuurtoplossing."*

In 1998 mislukte een referendum om abortus in Portugal te legaliseren. Als reactie hierop creëerde de Portugese kunstenaar Paula Rego de Abortion Series (1998) , een selectie schilderijen die de aandacht vestigen op de gevaren van het illegaal maken van abortus. Het effect van de serie was zo krachtig dat het de publieke opinie heeft geholpen om in 2007 een tweede referendum te houden. Ze zijn gemaakt met pastelkleuren en zijn momenteel te zien in de tentoonstelling in het Haags Museum.

Professor Sharon Cameron is een gynaecoloog-consulent, en hoofd van de seksuele gezondheidsdiensten NHS Lothian, zij onderschrijft het belang van Rego's Abortion Series (1998)

"De vrouwen in de schilderijen staan op het punt om een 'achterstraat'-abortus te ondergaan in een tijd/plaats waar abortus illegaal was. De vrouwen zijn alleen. Een jong schoolmeisje, een oudere vrouw, mogelijk al moeder. Angst, schaamte, opstandigheid of pijn zijn in hun gezicht te zien.

De emmer naast hen die binnenkort vol bloed zal zijn. De vrouw op het schilderij kan overlijden, ze kan ernstige complicaties krijgen. Toch is dit allemaal te voorkomen met veilige, legale abortus. Deze krachtige schilderijen worden gecrediteerd met het helpen legaliseren van abortus en daarmee veilige abortus in Portugal.

Toch wordt tragisch genoeg bijna de helft (25 miljoen) van de naar schatting 56 miljoen abortussen die jaarlijks in de wereld plaatsvinden, onder onveilige omstandigheden uitgevoerd, in landen waar abortus illegaal of aan strenge beperkingen onderworpen is. Deze onveilige abortussen zijn een belangrijke oorzaak van maternale sterfte en invaliditeit. De meeste hiervan bevinden zich in ontwikkelingslanden. Geschat wordt dat onveilige abortus jaarlijks leidt tot de dood van wel 31.000 vrouwen. Sterfgevallen die voorkomen kunnen worden door veilige legale abortus.

Het beperken van de toegang van een vrouw tot abortus verhindert geen abortus, maar leidt eenvoudig tot meer onveilige abortussen.
Bron: The Guardian UK.

Wild is the wind - David Bowie

Ondergewaardeerde pop songs.

Wie kent Bowie niet ?

Zijn grootste hits; Space Oddity, Heroes, Let's Dance, China Girl, This Is Not America etc.
Waar kennen de meeste mensen hem niet van niet ?
Een juweeltje dat Wild is the Wind heet.

Een van Bowie's meest onderschatte nummers.
Een nummer waarmee je een specifieke kant van David Bowie kunt herontdekken, hij is in staat om één nummer te transformeren met zijn interpretatie.

In 1976 neemt Bowie het liedje Wild Is The Wind op, dat hij kent van zijn idool Nina Simone. Oorspronkelijk werd het liedje dat gecomponeerd werd door Dimitri Tiomkin en Ned Washington opgenomen door Johnny Mathis voor de gelijknamige film Wild Is The Wind.
Ook George Michael heeft het ooit gecoverd.

De allermooiste versie is die van Bowie, die een enorme dramatiek in zijn uitvoering legt. Iets dat je volledig mist in andere uitvoeringen die maar een beetje "voortkabbelen.". Daarmee bewijst Bowie dat hij zo'n ontzettende lading soul in zijn strot heeft, dat weinig mensen daar in de buurt komen.
You touch me, I hear the sound of mandolins
You kiss me, with your kiss my life begins
You're spring to me, all things to me
Don't you know, you're life itself!

Perfect voorbeeld van hoe poëzie en muziek samen kunnen smelten.

We hebben een mooi filmpje voor je opgezocht.
Bowie live tijdens Glastonbury in 2000. Luister en huiver.
https://www.youtube.com/watch?v=gdrI5krJc5g

For your eyes only

Emma Bowater, hoofd kunst aan de Wolverhampton Grammar School in Engeland, is de tekenlerares die verantwoordelijk is voor dit aansprekende project.

De ogen op de keien zijn gemaakt in een proefles voor studenten van ongeveer 15 jaar die in kunst geïnteresseerd zijn.

Het originele idee kwam van Jennifer Allnut. Zij verzamelt stenen en schildert er vervolgens op.

Daarna brengt zij ze terug naar waar zij ze heeft gevonden. Zodat ze opnieuw gevonden kunnen worden.

“Op school hebben we op Instagram gezocht naar foto's van ogen om ze na te schilderen. De kei werd eerst paars geschilderd waarna met een markeer stift de omtrek werd geschetst. Daarna werd olieverf gebruikt om het oog te schilderen.

We lieten de studenten vaak eerst in donkere kleuren werken om daarna felle kleuren te gebruiken voordat ze de midden tonen invulden.

De keien zijn inmiddels gevernist en zullen rond de school worden achtergelaten.

Verschillende leerlingen van het zesde leerjaar hebben gevraagd of ze ook ogen mogen schilderen”.

Wat een prachtig school project !

Louis Apol de sneeuw schilder

Louis Apol – de sneeuwschilder.

Er zijn weinig andere schilders die zó zeer geassocieerd worden met de winter als Louis Apol.

Zijn winterse voorstellingen wijken echter in belangrijke mate af van die van zijn voorgangers
Andreas Schelfhout, Charles Leickert,
Frederik Marinus Kruseman en Hoppenbrouwers, die in de traditie van de romantische school werkten.

Waar de wintergezichten van deze oudere tijdgenoten doorgaans rijkelijk gestoffeerd werden met schaatsers, duw sledes en koek-en-zopie tentjes, speelt figuratie bij Apol juist een ondergeschikte rol.
De nadruk ligt op de natuur zelf, vaak groots en verstild weergegeven, met veel aandacht voor stemming en lichtval. Hiermee is Apol een ware impressionist.
Hij mag dan ook tot een van de meest gewaardeerde landschapsschilders van de Haagse School worden gerekend.

Louis Apol zocht zijn motieven vooral in de omgeving van zijn geboortestad. Het Haagse Bos heeft hij verreweg het meest afgebeeld.
Het was niet zozeer de winter, als wel de sneeuw die hem het meest inspireerde.

Zijn winterlandschappen zijn vrijwel altijd sneeuwlandschappen, slechts gestoffeerd met een bruggetje, een kasteel of een stenen toegangspoort. Een enkele maal maakt een figuur deel uit van zijn compositie. Omdat Apol zijn schilderijen nauwelijks dateerde, is zijn vroegere werk vooral te herkennen aan een fijnere penseelstreek en detaillering.

Zijn latere werk is breder en vlotter opgezet, tot aan het grove toe. Behalve warme wit- en grijstinten gebruikte Apol ook wel subtiele kleuraccenten.

Avontuurlijk expeditie naar Nova Zembla Spitsbergen

In 1880 maakte de Haagse kunstenaar Louis Apol (1850-1936) de reis van zijn leven.

Hij maakte deel uit van een 14 koppige wetenschappelijke expeditie naar Nova Zembla en verbleef vier maanden aan boord van de schoener Willem Barentz.

De kunstenaar mocht mee om de reis te documenteren, en zag hiermee een grote wens in vervulling gaan.

Als specialist van winterlandschappen bood deze reis hem, tijdens een barre tocht, de ultieme kans om de meest bijzondere ijsformaties en desolate, besneeuwde landschappen van dichtbij te bestuderen en in beeld te brengen.

Ook tekende hij het leven aan boord, wat een prachtig en uitgebreid archief van de poolexpeditie opleverde.

De ruim tweehonderd tekeningen die hij maakte, bleken van grote waarde voor zowel de Nederlandse geschiedenis als wetenschap en cultuur.

Panorama Nova Zembla verbrand of gewoon weggegooid ?

Het bekende Panorama van Scheveningen van Hendrik Willem Mesdag inspireerde Apol om vijftien jaar na de expeditie zijn Panorama Nova Zembla te maken.

Toen het doek eind 19e eeuw klaar was, waren panorama's echter alweer uit de mode. Het is vijf jaar te zien geweest in het Panoramagebouw aan de Plantage Middenlaan in Amsterdam en daarna kwijtgeraakt, waarschijnlijk verwoest bij een brand tijdens de 2e wereldoorlog, of gewoon weggegooid.

Panorama's werden gezien als een circusattractie. Het werk werd niet als hoge kunst gezien ook al was de kwaliteit van Mesdag en Apol onmiskenbaar.

En op een gegeven moment ligt zo'n enorm doek alleen maar in de weg: Panorama Mesdag meet 120 bij 40 meter, Nova Zembla is niet veel kleiner. Mesdag heeft geluk gehad, voor hem stond een gebouw klaar, maar wie weet is het doek van Apol gewoon in de afvalbak gekieperd.

Er zijn wel schetsen bewaard gebleven die bewaard worden in het depot van het Rijksmuseum.

Een verborgen schat in Napels .....

Een verborgen schat in Napels ..... Capella Sansevero dei Sangro

De legende van de sluier

Raimondo di Sangro's faam als alchemist en gedurfde experimentator heeft verschillende legendes over hem voortgebracht.
Een daarvan betreft de sluier van Sanmartino's Christus.

Al meer dan tweehonderdvijftig jaar hebben reizigers, toeristen en zelfs een aantal academici, ongelovig over de transparantie van de lijkwade, ten onrechte gedacht dat het het resultaat was van een alchemistisch proces van "marblisering" , dat door de prins van Sansevero werd uitgevoerd.

In werkelijkheid is de gesluierde Christus volledig in marmer uitgehouwen uit een enkel blok steen, zoals een nauwgezette studie en documenten uit de tijd van het standbeeld laten zien.

Hiervan is een document bewaard in het Historisch Archief van de Bank van Napels, met daarop een aanbetaling van vijftig dukaten aan Giuseppe Sanmartino, ondertekend door
Raimondo di Sangro.

De totale kosten van het beeld zouden het opmerkelijke bedrag van vijfhonderd dukaten bedragen.
In het document, gedateerd 16 december 1752, schreef de prins expliciet: "En namens mij zult u de bovengenoemde vijftig dukaten betalen aan de Magnifieke Giuseppe Sanmartino voor het maken van het standbeeld van Onze Dode Heer dat bedekt is met een sluier van marmer…".

Ook in de brieven aan de natuurkundige Jean-Antoine Nollet en aan Giovanni Giraldi, een lid van de Accademia della Crusca, beschrijft de prins de transparante lijkwade als,
" gemaakt van hetzelfde blok als het standbeeld ".

Giangiuseppe Origlia zelf, di Sangro's belangrijkste achttiende-eeuwse biograaf, specificeert dat de Christus, "volledig bedekt is met een transparante sluier van hetzelfde marmer“.

De gesluierde Christus is dus een parel van barokke kunst die we uitsluitend te danken hebben aan de geïnspireerde beitel van Sanmartino en het vertrouwen dat di Sangro in hem had.

Het feit dat het werk is gemaakt uit een enkel blok marmer, zonder de hulp van een alchemist, geeft het beeld nog meer fascinatie.

De legende van de sluier sterft echter langzaam uit.
De aura van mysterie die de Prins van Sansevero omringt, en de "vloeibare" transparantie van de lijkwade blijven verwondering wekken.

Het is geen toeval dat hij het zelf was die opmerkte dat de marmeren sluier echt ongrijpbaar was, en "gemaakt met een kunst die de meest bekwame waarnemers met ontzag achterliet ".

De YouTube filmpjes laat het kunstwerk Christo Velato zien in de prachtige omgeving van
Capella Sansevero dei Sangro.

Dit moet je echt zien !

https://www.youtube.com/watch?v=pZCe5ymUr3Q

https://www.youtube.com/watch?v=u6dN9KzhQN4

Syrische beeldhouwer Nizar Ali Badr is een man van weinig woorden.
Hij laat liever zijn sculpturen vertellen over het grote verdriet van Syrië.

Hij vertelt het verhaal van Syrische families.
Hij gebruikt daarvoor kiezelstenen om menselijke emoties uit te beelden, en het lijden en de ontberingen van de oorlog.

In Syrië weigert Badr ze voor geld te verkopen.
Hij gelooft dat ze behoren tot de natie, niet tot een specifieke persoon. "Mijn boodschap is om liefde te verspreiden onder de natie, dit mag niet stoppen bij één persoon of één plaats", zei hij”.

“Ik heb in mijn land nog nooit een man van de honger zien sterven maar er zijn duizenden doden door geweren terwijl zij probeerden weg te komen”

Hij vertelt het verhaal van migratie met stenen om de ernst van de crisis en de vluchtelingencrisis in beeld te brengen, zijn vertolking is pijnlijk accuraat.
De scènes zijn minimalistisch en intiem, maar er zijn ook scherpe en schrijnende verhalen.
Mensen, familie, liefde, kinderen, vreugde... Verdriet, ongeluk, oorlog, dood, migratie, ballingschap...

Te midden van een onvoorstelbare verzameling stenen composities en sculpturen gerangschikt door de handen van Badr voel je wijsheid, eenvoud, een grote liefde voor de mensheid en hoop.
De stenen sculpturen van Badr zijn ook een getuige van solidariteit tussen alle mensen op aarde wiens levens door oorlog zijn verwoest.

Badr kiest ervoor om zijn werk te beeldhouwen met behulp van kiezelstenen van de in de bijbel genoemde berg Zaphon, bekend als Jebel Aqra, op zo'n vijftig kilometer van Latakia. Hij heeft een "morele menselijke relatie" met zijn vrienden de kiezelstenen, omdat, zegt hij, "alleen zij die deel uitmaken van het land van de armen hun verdriet zullen voelen".

Badr legt uit dat hij de ontheemde Syrische bevolking in 10 karakters heeft gepersonifieerd. “ Mijn fantasie kent geen grenzen. Ik transformeer deze stenen in verhalen geweven door mijn verbeelding, vermengd met de bitterheid van de realiteit” . Badr beschouwt dit werk als het dichtst bij wat hij voelt: " het zijn de kreten van de armen in een tijd waarin iedereen een nummer is geworden in afwachting van de dood" . Voor de Syrische beeldhouwer zijn de kiezelstenen woorden waarmee hij verhalen vertelt. “ Dit vereist van je dat je van deze stenen moet houden, hun alfabet moet begrijpen… om door te gaan en vol te houden” .

Het werk van Nizar Ali Badr – bestaande uit bijna 2.000 stukken – dat de afgelopen jaren is gemaakt, vertegenwoordigt wat er in Syrië gebeurt, variërend van de corrupte partijen die verantwoordelijk zijn voor de religieuze gelovigen, en alles wat het land vandaag de dag naar 'onwetendheid' heeft geleid.

Badr beschikt niet over de basismateriaal zoals o.a. lijm die nodig is om zijn kunst te bewaren. Daarom fotografeert hij zijn werk, om het daarna weer uit elkaar te halen.

“Helaas moet ik elke keer als ik een beeld van geassembleerde stenen afwerk, het demonteren, omdat het nu veel te duur is geworden om stenen met speciale lijm op speciale basismaterialen te bevestigen. Ik heb de materialen niet en het geld niet. Het enige wat ik op dit moment kan doen is foto's maken van mijn vluchtige kunstwerken: dat is mijn manier om ze te vereeuwigen. Dus als ik een stenen beeld maak, weet ik zeker dat er hier niets is om het te bewaren.

Het zal ongetwijfeld binnenkort vernietigd worden, net als de boeddhistische zandmandala's.
Als zodanig heeft mijn werk een kortstondig karakter, dat het vermogen vereist om los te komen van materiële objecten om de tijdelijke aard van alles in het leven te begrijpen”.

“Syrië is als een arena, de wereld kijkt toe en applaudisseert.
Iedereen neemt deel aan de dans over de lichamen van de doden”

De levensomstandigheden in alle Syrische steden zijn moeilijk geworden, maar de beeldhouwer vindt dat geen voldoende reden om het land te verlaten, en al helemaal niet om de stad Latakia te verlaten.
Badr beschrijft zichzelf als een " man van steen die alleen geïnteresseerd is in liefde voor Syrië en in het werken om dit in de steen te laten zien".
Hij praat liever niet over religie of politiek. Volgens hem is wat er in Syrië gebeurt als "een arena. De wereld kijkt toe en applaudisseert. Iedereen neemt deel aan de dans over de lichamen van de doden” .

“Corruptie is als een worm in een appel”

Zijn beeldhouwwerk is vrijheid, passie en levensonderhoud in één.
De reden waarom hij geen traditioneel werk heeft kunnen vinden, is omdat "hij eerst iemand een commissie had moeten betalen", zegt hij.

“Corruptie is als een worm in een appel. Daarom ben ik nog niet op zoek geweest naar werk.
Dus ik ondersteun mijn gezin met mijn gratis beeldhouwwerk”

“Het conflict heeft me veel pijn bezorgd ik kan 's nachts soms niet slapen"

Badr heeft sinds 2011 meer dan 25.000 scènes uit het dagelijks leven in Syrië gemaakt, zei hij. Hij verkoopt geen van zijn stukken; hij was nooit van plan er zijn brood mee te verdienen.
"Ik ben in de eerste plaats een mens. Het conflict heeft me veel pijn bezorgd en ik kan 's nachts soms niet slapen", zei hij.

"Mijn enige troost is het werk dat ik doe en daarom zie ik het niet als een bron van inkomsten.

Het is pure passie voor steenkunst. Ik wil menselijke emoties overbrengen die mensen overal ter wereld delen, zoals liefde, hoop en verdriet."

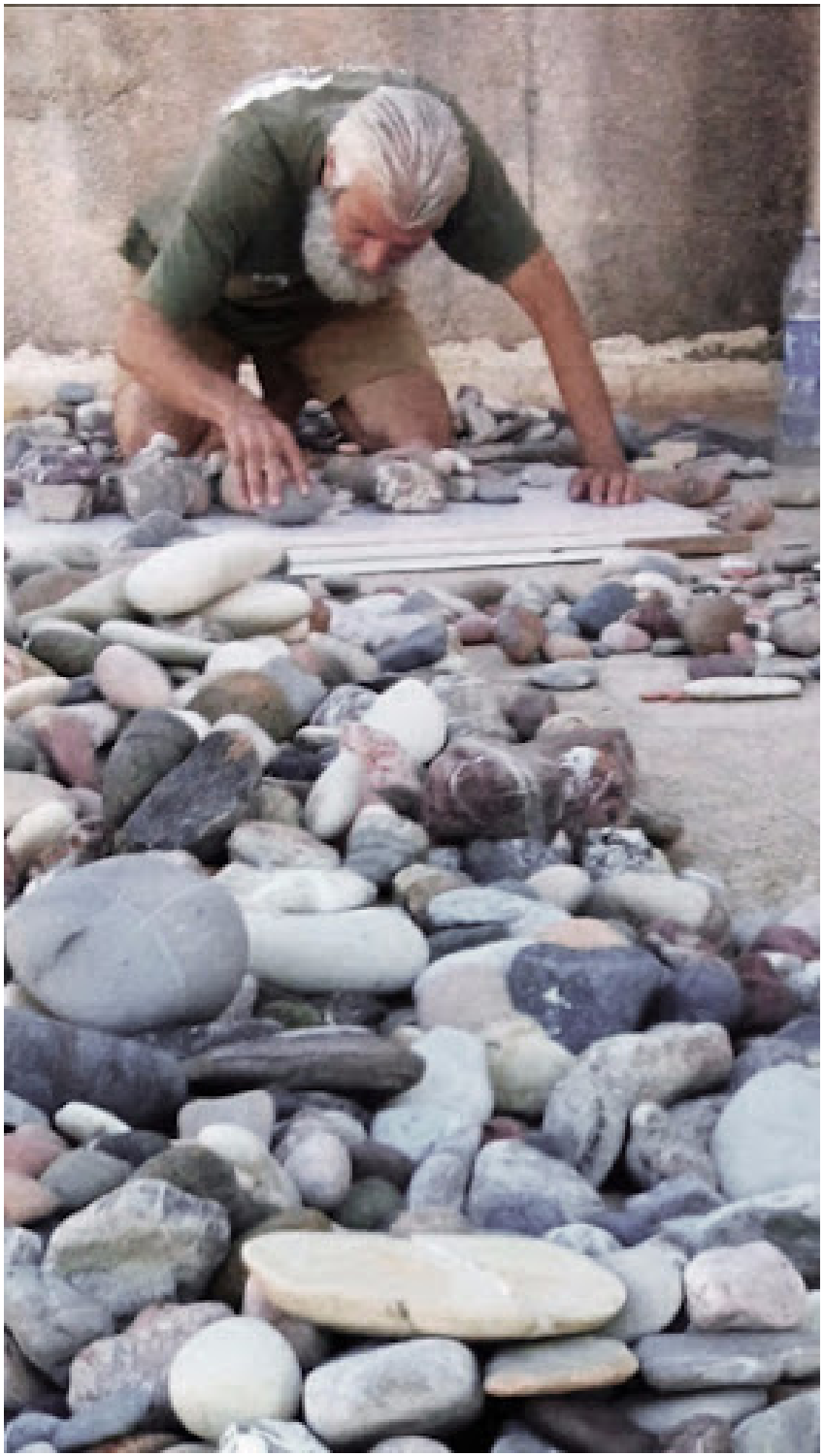

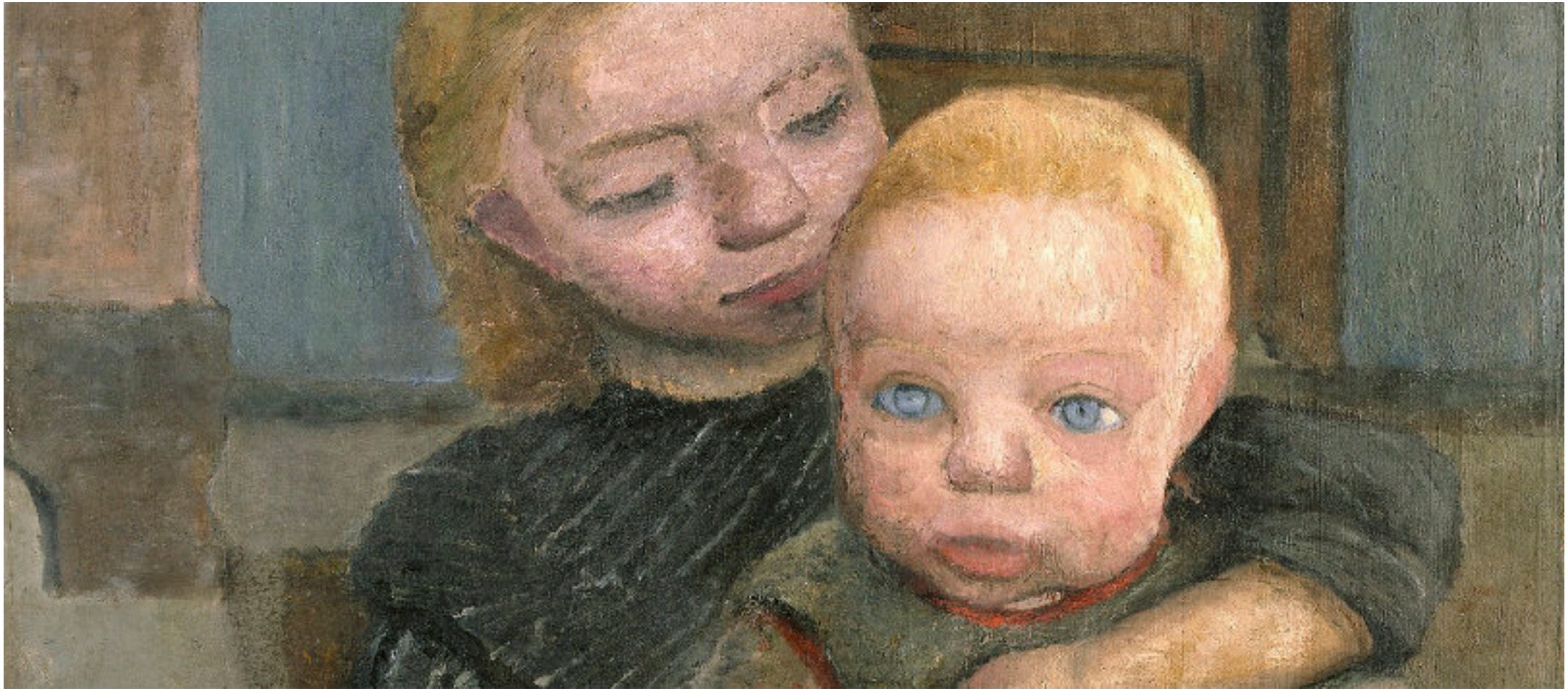

Het leven- en werk van de Duitse schilder Paula Modersohn-Becker.

een verhaal van vrouwenkunst.

“Ik ga iemand worden”

Zelfportret

Ze werkte koortsachtig, produceerde 80 schilderijen in één jaar en overleed toen ze 31 was. Een intens en fragmentarisch verslag van een unieke kunstenaar.

Paula Modersohn-Becker was de eerste vrouw die in 1906 een naakt zelfportret schilderde terwijl ze zwanger was. Ze had haast, klaagde over de verspilling van haar eerste twee decennia en produceerde in haar voorlaatste zomer elke vier of vijf dagen een schilderij. Haar portretten, die regelmatig worden omschreven als expressionistisch, lijken op niets of iemand anders.

Haar vrouwen zijn ruw en exact, stralend van vreemde kleuren.

Ze stierf in 1907 op 31-jarige leeftijd, nadat ze tijdens haar leven drie schilderijen had verkocht en een woud van brieven en dagboeken achterliet.

Paula Becker begon serieus te tekenen op 16-jarige leeftijd. Haar vader stond erop dat ze een opleiding tot leraar zou volgen, maar dankzij een erfenis kon ze gelukkig verhuizen naar de kunstenaarskolonie Worpswede, in Duitsland.

Ze had de gave om het moment en elke kans te grijpen die op haar pad kwam.

In 1900 maakte ze haar eerste studie reis naar Parijs, waar ze tekenen en anatomie studeerde.
De stad bracht haar onder stoom en ze verlangde ernaar die te delen.

Ze schreef een gewaagde brief aan een getrouwde schilder met wie ze in Worpswede een goede band had gekregen, en smeekte hem om zich bij haar aan te sluiten, met of zonder zijn zieke vrouw.

Œuvres de Paula Modersohn-Becker : des enfants

Otto Modersohn maakte aanvankelijk bezwaar, omdat hij zich niet wilde blootstellen aan moderne kunst. Uiteindelijk overwon haar enthousiasme en vier maanden later, na de dood van zijn vrouw, was Becker met haar verloofd.

De overgang van alleenstaande vrouw naar echtgenote was er een met vernederingen.

Toen ze zich verloofde, stuurde haar familie haar twee maanden naar een Berlijnse kookschool, waar ze kalfsfricandeau en gehaktbrood leerde maken.

Haar vader schreef haar dat zij zichzelf moest leren wegcijferen. Zijn vrolijke dochter, die de eerste prijs had gewonnen aan de Académie Colarossi, moest afstand doen van egoïsme en zich dienstbaar opstellen.

Op Paaszondag 1902 pauzeerde Modersohn-Becker tijdens het koken van een braadstuk om een oprechte opmerking in haar huishoudboekje te schrijven:“Het huwelijk maakt niet gelukkiger. Het neemt de illusie weg die een diep geloof in een verwante ziel in stand had gehouden.”Datzelfde jaar, na het voltooien van een buitengewoon,verheven schilderij van een meisje in een boomgaard, schreef ze fel aan haar moeder:

"Ik ga iemand worden.”

Aanvankelijk steunde Modersohn de ambities van zijn vrouw en beschreef haar als

"zeker de beste vrouwelijke schilder in Worpswede".

Maar al snel klaagde hij in zijn dagboek over haar huishouden en haar werk, hoe ze
"ten prooi viel aan de fout om alles liever hoekig, lelijk, bizar, houten ... monden als wonden, gezichten als cretins (achterlijke mensen) te maken”.

In een ander bericht schreef hij boos: "Vrouwen zullen niet gemakkelijk iets goeds bereiken."

Thuis was ze het gelukkigst in Otto's afwezigheid, toen ze van peren en rijstpudding kon leven, de tafel niet hoefde te dekken, over haar eten kon lezen.
Ze schilderde pompoenen, kersen, bananen, citroenen, en mijmerde over haar leven als kunstschilder in Parijs. Warme chocomel in haar gehuurde kamer, visites aan het Louvre, viooltjes kopen, lunchen met gebakken eieren.

Op 30-jarige leeftijd verliet ze haar man.
Haar brieven uit Parijs stonden vol met verzoeken om geld: 200 mark om haar huur te betalen, 60 frank voor modellen honoraria. Haar studio werd geteisterd door vlooien, er was een hittegolf, maar ze bleef werken: 80 schilderijen in 1906.

In september veranderde ze van gedachten.
Ze herenigde zich met Otto en werd zwanger.

Er was een klein feestje gepland.

Op 2 november 1907 beviel de 31 jarige Paula van dochter Mathilde. Paula kreeg pas een week na de zware bevalling hevige pijn in haar benen en moest 2 weken rust in bed houden.
Na de voorgeschreven rust periode mocht ze eindelijk weer de wereld in.

Ze vlecht haar haar, speldde een roos op haar huisjas, stapte uit bed en viel dood neer. De oorzaak was waarschijnlijk een fatale postpartum embolie van zo lang liggen.

De postume publicatie van de brieven van Modersohn-Becker door haar moeder maakte van haar een ster,
met meerdere tentoonstellingen en een museum gewijd aan haar werk.

Zelfportret

Nazi's vonden haar werk té vrouwelijk en vulgair.

In 1937 werden 70 van haar schilderijen uit Duitse musea verwijderd, daarna tentoongesteld als 'ontaarde kunst' en vervolgens verbrand.

(Entartete Kunst is een Duitse term die in nazi-Duitsland (1933-1945) werd gebruikt om kunst aan te duiden die niet aan de eisen van het nationaalsocialistische regime voldeed)

De kritiek van de nazi's kwam vreemd genoeg dicht bij die van haar man:

"Haar visie is zo vrouwelijk en zo vulgair ...
Een weerzinwekkende mengeling van kleuren, van idiote figuren, van zieke kinderen, degenereert, het bezinksel van de mensheid."

Huiselijke armoede.

Het leven van Paula Modersohn-Becker wordt weerspiegeld door het claustrofobische lot van haar allerbeste vriendin, de beeldhouwster Clara Westhoff. Zij trouwde met dichter Rilke, kreeg een kind, en raakte verstrikt in huiselijke armoede. Rilke had zo'n hekel aan het huilen van de baby dat het werd opgenomen door de moeder van Westhoff. Toen het gezin een jaar later herenigd werd, herkende het kind zijn ouders niet.

Afgekapte levens, onnodige limieten

Er is nog maar één ding te doen. Kijk naar de meisjes die Modersohn-Becker schilderde, met hun slanke armen, hun sterke hoofden tegen de lucht.
"Het gaat er niet om wat deze jonge meisjes dromen, maar wat ze denken ... Deze meisjes zeggen: 'Laat ons met rust!'

https://www.youtube.com/watch?v=2cr5msAeuQ0

Van Gogh Museum koopt werken aan van Amerikaanse impressionist Mary Cassatt

Cassatt maakte vooral furore met haar theater scenes. Ook de lieflijke intieme taferelen van moeders met kleine kinderen zijn heel bijzonder.
Voor deze tijd misschien iets te zoetig maar wel heel kunstig gemaakt. Bij het grote publiek is Cassatt niet erg bekend. Hoe komt dat ?

Mary werd geboren in 1844 in Pittsburgh USA . Dat zij kunstenaar wilde worden werd thuis niet bepaald gepromoot. Ook weer zo'n typische geval van een vrouw met talent die in die tijd niet serieus werd genomen.
Dat zou volgens haar ouders alleen maar leiden tot feministische ideeën.

Gelukkig was Cassatt vastbesloten om ondanks de neerbuigende houding van de mannelijke studenten en docenten door te zetten.
Vroeg in haar carrière vertrok zij, met haar moeder als chaperonne, naar Europa waar zij met succes aansluiting vond bij de Franse impressionisten.
In eigen land heeft zij nooit die erkenning gekregen die haar toekomt.

In Kunststof Magazine (nu Passe Partout) Jaargang 7 editie 2 (pagina 44) schreven wij eerder over Mary Cassatt.

Klik op de link om Jaargang 7 te vinden.

https://www.leerdamskunstenaarscollectief.nl/Passe-Partout_kunstmagazine_files/Jaar2017-2.pdf

https://www.marycassatt.org/the-complete-works.html?pageno=1

Alleen op weg naar samen

Geen verplichtingen
de keuze die ik maakte.

Zo veel mensen op weg
en
niemand om mee te delen.

Ik heb geleerd,
weet beter
nu.

Delen
kun je niet
alleen.

Sindsdien
zoek ik degene die
wellicht net als ik
hetzelfde pad bewandelt.

De kortste weg naar huis
is altijd om.

Foto - Irene Damminga en Gedicht - Marcel Vaandrager.

Lisa Renner

Lisa Renner, mixed media kunstenaar.

“Ik voel me aangetrokken tot de eigenaardigheden in de kunst, vooral in de figuratieve beeldhouwkunst”

“Mijn werk illustreert over het algemeen mijn aantrekking tot eigenaardige of abstracte vormen met stoïcijnse gezichtsuitdrukkingen.

Hoewel ik verschillende materialen gebruik, is polymeerklei in zijn vele toepassingen favoriet vanwege zijn vergevingsgezindheid en unieke eigenschappen.

Er is vrijheid in het creëren en als kunstenaar omarm ik de onvolkomenheden die zijn achtergelaten in het kielzog van het creatieve proces.
Hier komt het menselijke element het duidelijkst naar voren, en het kan net zo provocerend zijn als onze artistieke signatuur “

On-line workshop kleine abstracte figuren

Lisa geeft workshops waarin de oneindige mogelijkheden van Polymeerklei worden uitgelegd.

Hoe je de polymeerklei kunt combineren met was, schellak, warmte en pigmenten om een prachtig grillig antiek achtige uiterlijk kunt krijgen. Veel voorkomende valkuilen worden besproken, maar ook hoe je fouten kunt herstellen. En hoe je bepaalde uitdrukkingen in de gezichtjes kunt krijgen.
Verder demonstreert zij hoe je met schellak verbranding weelderige effecten kunt krijgen. maar ook de effecten van alcoholinkt, acrylverf, metaalpoeders, krijt, verguld pasta's, zeefdrukken of een combinatie van het bovenstaande kunnen allemaal bijdragen aan de uitstraling van jouw ontwerp.

www.lisarenner.com

www.lisarenner.com

ww.lisarenner.com

www.lisarenner.com

www.lisarenner.com

www.lisarenner.com

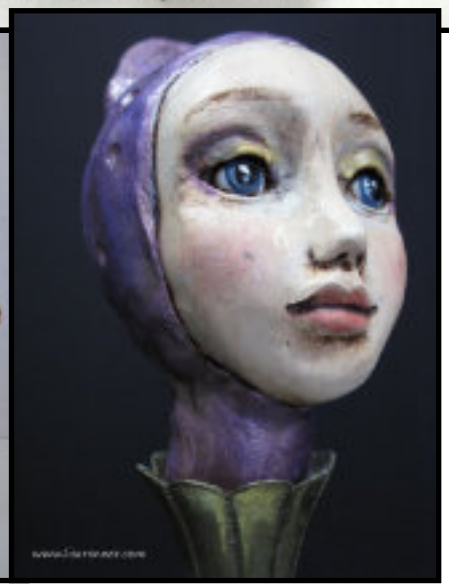

Als het voor jou niet uitmaakt dat de workshops in het Engels zijn, dan is dit heel inspirerend en een prachtige manier om veel op te steken over polymeerklei en de mogelijkheden.

Over Lisa...

Lisa Renner is een mixed-media kunstenaar. Haar interesses zijn onder meer kunstpoppen, boeken en sieraden maken, en het werken met polymeerklei, met name het maken van figuratieve sculpturen.
Ze geeft workshops en deelt haar technieken en creaties graag met anderen.
Haar werk is opgenomen in publicaties zoals Art Doll Quarterly, Polymer Café en Somerset Studios. Ze is gepubliceerd in verschillende boeken, waaronder "The International Contemporary Artists, Volume V" en "Incite: Dreams Realized, The Best of Mixed Media" van Northlight Books.

Lisa is lid van zowel de International Polymer Clay Association als de International Encaustic Association.

Een van haar handgemaakte boeken van faux-ivoor polymeerklei maakt deel uit van de permanente tentoonstelling in het
Mystic Seaport Museum in Mystic, Connecticut.

Lisa is een geboren Texaan en woont ten noorden van Dallas. Ze werkt fulltime als chirurgisch coördinator voor een parodontoloog, waar ze de afgelopen 27 jaar in dienst is geweest.
Als ze thuis is, brengt ze graag tijd door met haar familie en vrienden, en haar pasgeboren kleinzoon. Ook is zij vaak te vinden in haar studio om nieuwe workshops te ontwerpen en kunst te maken.

Lisa Renner
Kunstenaar en instructeur.
www.lisarenner.com

Halsketting van bloemzaden in polymeerklei.

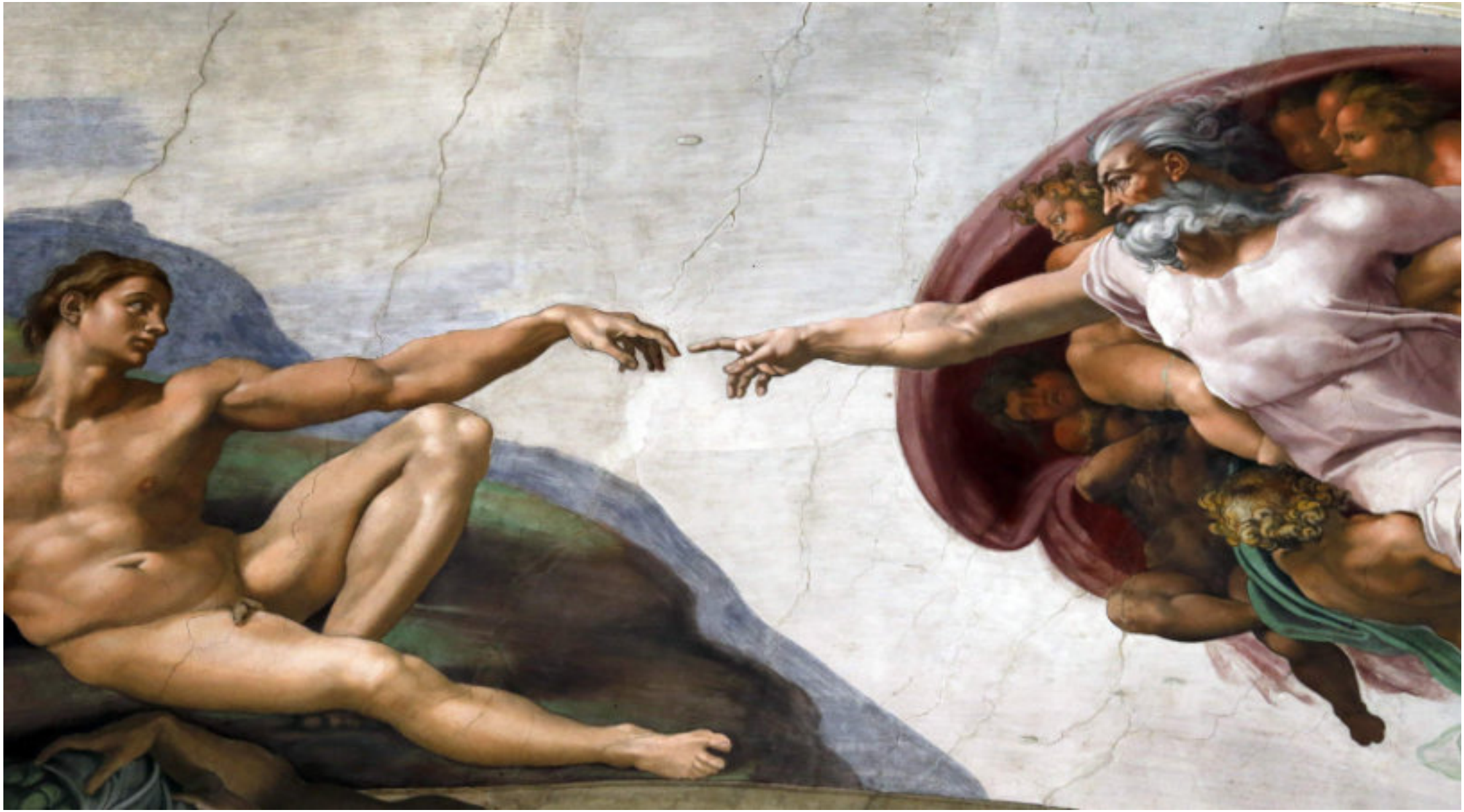

Michelangelo en de vonk van de schepping
voor eeuwig bevroren in de verf

Kristian Tsvetanov's favoriete kunstwerk.

Kristian is kunstenaar,
hij woont en werkt in Sofia Bulgarije.
Geschiedenis en schilderen zijn passies die hij graag combineert. Wij vroegen naar zijn favoriete kunstwerk, daar hoefde hij niet lang over na te denken.

De Franse beeldhouwer Marcel Gimond zei ooit: 'Dit is de zin van het leven voor de kunstenaar, evenals de last van zijn dood - om te weten dat hij nooit in staat zal zijn de verborgen wetten van het universum en de geheimen van het leven te leren, maar om troost te putten uit de wetenschap dat het in zijn korte tijd op aarde alleen de onophoudelijke zoektocht naar die geheimen is die hem boven de andere diersoorten doen uitstijgen.'

Er is geen andere kunstenaar ter wereld die beter bij deze beschrijving past dan
Michelangelo Buonarroti. Inderdaad, veel kunstenaars hebben geworsteld en geleden onder hun gave, ze zijn door psychologische crises gegaan en zijn zelfs verloren gegaan aan de hopeloze poging om dat perfecte ding te creëren, dat ze in hun verbeelding kunnen zien, maar dat ze in werkelijkheid nooit kunnen realiseren.

Maar van alle artistieke heiligen en martelaren in de geschiedenis moet Michelangelo de meest iconische zijn - vechtend met zijn eigen persoonlijkheid, proberend de leiding te nemen over zijn creatieve vlam, wat hem elk jaar meer pijn deed.

Zelfs met de berg werken die hij ons heeft nagelaten - beeldhouwkunst, schilderijen en poëzie - is zijn kunst voor een groot deel voor ons verloren gegaan, en niet vanwege het verstrijken van de tijd, maar vanwege Michelangelo zelf; vanwege zijn haat tegen de werken die hij nooit heeft kunnen voltooien; vanwege al die volmaakte vormen en beelden die in zijn hoofd werden geboren, maar nooit uit het marmer en de verf werden geboren.

Een groot deel van zijn kunstwerken blijft voor altijd in de onbereikbare wereld van Plato - voor altijd perfect, voor altijd willend dat hij ze uit de steen zou laten geboren worden, voor altijd smekend om creatie, en toch voor altijd tragisch in hun lot van onvolledigheid.

Voor Michelangelo is dit God, dit is de hemel die hij nooit kon bereiken. De God van onbereikbare en volmaakte schoonheid die hij vaak vervloekte en verachte.
En er is geen ander kunstwerk dat deze artistieke strijd om het onbereikbare doel, de vloek die elke kunstenaar kwelt, beter beschrijft dan het fresco van de schepping van de mens uit de Sixtijnse kapel (Vaticaan museum Rome).

Het is de bijbelse episode waarin God de mens schept naar zijn eigen beeld. Hij heeft zijn lichaam van vlees en botten opgebouwd, en het enige dat hem nog rest, is om Adam de kracht van het leven in te ademen; om hem de vonk te geven die het wiel van duizenden en duizenden jaren menselijke geschiedenis zal doen draaien.

God strekt zijn hand uit vanuit de lucht om zijn schepsel aan te raken, dat hulpeloos op de grond ligt, nog steeds onvoltooid, omdat het de vonk mist.
Het kijkt zielig naar zijn schepper, wachtend op het moment.

En wij, de kijkers, kijken van ver naar beneden onder het gigantische plafond, in afwachting van het wonder. We wachten tot hun vingers elkaar elk moment aanraken, we wachten tot Adam tot leven komt, we wachten tot het wonder gebeurt. En dat doet het nooit.

Ze blijven voor eeuwig bevroren in de verf, vader en kind, voor altijd gescheiden. En de vonk des levens komt nooit. Hun vingers zijn millimeters uit elkaar - een ruimte zo klein en zachtmoedig, en toch ondoordringbaar; het houdt ze zonder genade uit elkaar en verhindert de vonk jaar na jaar, eeuw na eeuw.

kristiantsvetanov2@gmail.com

kristian_augustus.artstation.com

syndion

Atelier Leerdam is een dagbesteding locatie van Syndion.

Zorgorganisatie Syndion ondersteunt mensen met een beperking.

Er werken cliënten (de kunstenaars) met een verstandelijke en/of psychische beperking.
Op deze plek kunnen zij zich uiten en ontwikkelen door middel van tekenen, schilderen en diverse decoratieve en beeldende technieken.

Iedere kunstenaar heeft zijn eigen stijl en een duidelijke voorkeur voor onderwerpen en materialen of technieken. Zij werken met veel passie aan een grote variatie aan kunstwerken.

Recentelijk hebben een aantal kunstenaars een papier-maché hoofd gemaakt.

Atelier Leerdam

Stadspodium GO Leerdam zoekt exposanten.

De foyer van het theater heeft ruimte voor het exposeren van schilderijen of tekeningen.

Heb je daar belangstelling voor, neem dan kontakt op met Saskia Mooij van GO: s.mooij@kpnmail.nl

Exposeren is telkens voor 3 maanden.

Goed Gezien Goed Bekeken.

Een vereniging voor vrijetijdskunstenaar uit de Alblasserwaard, maar ook daarbuiten.
De activiteiten die de vereniging onderneemt vinden plaats in de Alblasserwaard.
Er worden workshops, exposities, lezingen georganiseerd, maar ook schoolprojecten om de jeugd warm te maken voor Kunst.

Kunstenaar zijn is vaak een eenzame bezigheid.
Hoe fijn kan het zijn om ook met andere kunstenaars te praten over kunst en samen tentoonstellingen te organiseren.

Ook leer je van elkaar en kan je zo je techniek verbeteren.
Bovendien is alles leuker als je het samen kunt doen.
Beoefenaars van allerlei kunstvormen zijn van harte welkom bij de vereniging, zoals tekenen –schilderen - beeldhouwen- keramiek fotografie - textiele werkvormen- etsen – lino snijden – Installaties - brons gieten – verhalen/gedichten schrijven – collages en andere kunstvormen.
Hieronder een indruk van wat de vereniging voor jou kan betekenen.

Heb je belangstelling ? Mail dan met Matzy van Harten, mailadres: **matzy.vanharten@kpnmail.nl**

Hoe het begon

Sinds 1998 organiseren wij jaarlijks een amateurkunsttentoonstelling voor kunstenaars uit de regio Alblasserwaard.

In 2013 hebben de 6 organisatoren van deze tentoonstelling besloten om een vereniging voor amateurkunst op te richten.

Wie kunnen lid worden?

Alle amateurkunstenaars uit de regio Alblasserwaard, maar ook daarbuiten kunnen lid worden van de vereniging. De activiteiten zullen plaats vinden in de Alblasserwaard.

Onze leden houden zich bezig met:

Tekenen – Schilderen - Beeldhouwen
Keramiek – Fotografie - Textiele werkvormen
Etsen – Linosnijden – Installaties -
Bronsgieten – Schrijven – Collages en andere werkvormen

Waarom een vereniging?

Als amateurkunstenaar ben je vaak alleen bezig, terwijl het zo inspirerend is om met anderen in contact te komen, te praten over je werk, over expositiemogelijkheden, ervaringen uitwisselen, van elkaar leren en bovenal plezier beleven aan je hobby.

Expositiemogelijkheden

Goed Gezien – Goed Bekeken heeft goede contacten met diverse instellingen die graag amateurkunst willen tentoonstellen.

“Goed Gezien – Goed Bekeken zorgt dat wij prachtige kunstwerken aan de muur hebben,terwijl de organisatie ervan ons uit handen wordt genomen”

De meeste leden exposeren graag.
Heb je niet voldoende werken om een solo expositie samen te stellen, dan is het op diverse locaties mogelijk om met meerdere mensen te exposeren

Workshops

Goed Gezien – Goed Bekeken organiseert workshops voor leden en niet-leden. Omdat het leuk is met andere materialen en technieken te werken of weer eens iets heel nieuws te leren. Sommige workshops worden gegeven door de leden, maar we kunnen ook experts inschakelen.

Lezingen

Bezielde mensen hebben een inspirerend verhaal. Je krijgt zin om aan de slag te gaan, wordt op ideeën gebracht en krijgt handige tips. Met elkaar kunnen we ervoor zorgen dat deze mensen naar ons toe komen en hun verhaal vertellen.

Scholenproject

Om ook kinderen te laten zien hoe leuk het is om je creativiteit te ontwikkelen, organiseren wij jaarlijks een scholenproject voor leerlingen van groep 7 en 8 van de basisscholen in de regio. Het project is gekoppeld aan de jaarlijkse Amateurkunsttentoonstelling die wij organiseren. Scholen die belangstelling hiervoor hebben kunnen contact opnemen met ons via de contactpagina van onze website.

Waarom we dit doen?

Wij denken dat je van amateurkunst gelukkig wordt, zowel door het maken ervan als van het kijken ernaar. Dat willen we graag door iedereen laten ervaren; amateurkunstenaars en liefhebbers; jong en oud;

Projecten

Ken je een vereniging of bedrijf die belangstelling heeft voor een workshop, dan zijn wij graag bereid om te kijken of wij kunnen helpen bij de organisatie hiervan. Je kunt dan denken aan workshops met een kleine groep, maar ook voor een grotere groep waarbij in kleine groepjes met verschillende technieken gewerkt wordt. Neem hiervoor contact op met één van de bestuursleden. Contactgegevens zijn te vinden op onze website www.goedgezien-goedbekeken.nl

ikToon
kunst van iedereen
in molenwaard

Goed Gezien – Goed Bekeken is één van de mede-organisatoren van IkToon Molenwaard.
In de maand juni staat amateurkunst in al zijn vormen centraal. Samen met andere verenigingen uit Molenwaard willen wij amateurkunst extra aandacht geven.

Koren, muziekverenigingen, dansgezelschappen, schrijvers en dichters; iedereen kan mee doen! Wil je individueel of met je vereniging of club aansluiten bij IkToon Molenwaard dan zijn jullie van harte welkom.

Neem contact op met één van onze bestuursleden en wij zorgen dat je geïnformeerd wordt over IkToon Molenwaard.

Lid worden

Je kunt lid worden van onze vereniging voor slechts € 15,00 per jaar. Indien je de Nieuwsbrief per post wilt ontvangen, betaal je wat extra voor portokosten. Aanmelden kan via onze website www.goedgezien-goedbekeken.nl of via het inschrijfformulier.

Wat kun je van ons verwachten?

- Nieuwsbrief (4 keer p/jaar)
- Workshops
- Lezingen
- Jaarlijkse Amateurkunsttentoonstelling
- Vaste Exposities
- Mini-website voor leden
- Scholenproject

Vriend worden

Ben je niet actief als kunstbeoefenaar, maar heb je belangstelling en waardering voor onze vereniging, dan kun je vriend van de vereniging worden voor minimaal € 5,00 per jaar.

Je krijgt 4 keer per jaar de Nieuwsbrief, waarin we je op de hoogte houden van onze activiteiten en onze tentoonstellingen. Daarnaast nodigen we je uit voor de opening van de jaarlijkse Amateurkunsttentoonstelling, de lezingen en de workshops.

Je kunt vriend worden van onze vereniging door je in te schrijven via onze website www.goedgezien-goedbekeken.nl

GOED GEZIEN - GOED BEKEKEN

vereniging voor amateurkunst

Secretariaat:

Hoogstraat 40
2965 AL Nieuwpoort
mailadres: matzy.vanharten@kpnmail.nl

Contact:

Bezoek ons op internet en laat daar een bericht achter. Wij nemen zo spoedig mogelijk contact met je op.

www.goedgezien-goedbekeken.nl
www.facebook.com/amateurkunst

VIVA LA FRIDA!

8 oktober 2021 tot en met 18 april 2022

De Mexicaanse Frida Kahlo (1907-1954) is zonder twijfel een van de bekendste en meest geliefde kunstenaars ter wereld. Haar indrukwekkende kunstwerken, opvallende verschijning, roerige leven en bijzondere levensstijl doen Kahlo uitgroeien tot een wereldwijd icoon én cultfiguur.

Van 8 oktober 2021 tot en met 18 april 2022 staat het Drents Museum in het teken van deze bijzondere kunstenaar tijdens de tentoonstelling Viva la Frida! - Life and art of Frida Kahlo

ma t/m zo van 10.00 - 18.00 uur
vr van 10.00 - 22.00 uur

Viva la Frida!

TICKETS

https://drentsmuseum.nl/nl/frida

Passe-Partout Kunstmagazine voorheen
Kunststof Magazine verschijnt 6 x per jaar.

Het digitale magazine is een gratis uitgave van
Stichting Leerdams Kunstenaars Collectief.

Deze stichting is tevens organisator van De Kunstwedstrijd Leerdam.

Redactie Passe-Partout : Sylvia Bosch.

Lay-out & fotografie : Antony Swiderski.
Cover foto: Antony Swiderski - **www.bluebells-photo.nl**

Het model op de de twee eerste pagina's van deze editie is het
Duitse Cosplay model: **IceJade**.

Instagram: **https://www.instagram.com/icejadecosplay/**

Zullen we vrienden worden?

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken voor de kunst.
Want kunst kleurt je leven !

De activiteiten die wij als vrijwilligers organiseren zijn laagdrempelig zodat ze toegankelijk zijn voor iedereen.
Om dit ook in de toekomst te blijven doen hebben we vrienden nodig die met 10 euro per jaar onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief.

Expo: Een kleurrijke wereld!

KunstGein start dit nieuwe jaar feestelijk met een werkelijk spectaculaire expositie vol kleurrijke schilderijen en met als kers op de taart kunstige bouwwerken gemaakt van Lego.
Verantwoordelijke kunstenaars voor deze expositie zijn; Jan Muller, Patti met schilderijen Gonneke Prak en Agnes van Es met Lego.
De exposanten zien ernaar uit je in het podium te ontmoeten vanaf 5 januari t/m 12 februari, je bent van harte welkom.

Gonneke Prak - Lego.

Afgelopen zomer won Gonneke een voorname bouwwedstrijd met Lego. Als prijs was haar werk “Story of a Friendly Dragon” 3 maanden lang te bewonderen in de Hermitage-tentoonstelling: Romanov’s in de ban van de ridders.
En nù te zien in KunstGein podium.

Met haar beeldend werk wil zij verbeelding en fantasie oproepen. Lego, een van de media waar ze graag mee werkt, nodigt bij uitstek hiertoe uit. Het is mooi wanneer de verhalen van de toeschouwer en haar werk een verbinding met elkaar aangaan. Ze gaat hier graag over in gesprek. Naast eigen Lego-werk zijn er ook een aantal werken wat zij samen met haar Lego-duo Agnes van Es heeft gemaakt te zien.

Workshops

Ook leuk;

Gonneke Prak organiseert op zaterdag 19 februari een workshops ‘stop-motion filmpjes maken met Lego’.
zie voor meer info **www.kunstgein.nl**

Agnes van Es – Lego

In haar werk als erfgoed professional vindt zij het belangrijk dat mensen altijd blijven ontdekken. Ontdekken kan op zoveel verschillende manieren. Of je nu je eigen wereld of die van iemand anders wilt gaan ontdekken. Met Lego kun je elke wereld bouwen door je eigen fantasie te gebruiken. Maar vergeet niet zo af en toe om Lego de echte wereld te laten ontdekken!

Pattie – schilderijen mix media

"Pattie is een autodidact kunstenaar. Zijn grote, vaak chaotische werken springen meteen in het oog met kleurrijke karakters en wilde teksten op het doek. Maar wie verder kijkt dan de bonte verzameling personages en de moeite neemt de cryptische teksten te ontrafelen wordt getrakteerd op een kijkje in de ziel. Kunstenaar Pattie werkt voornamelijk met acryl en spuitbus.

Jan Muller – schilderijen

Door zijn werk als ontwerper in de reclamewereld had hij al oog voor vormgeving. Zo begint hij zes jaar geleden met naschilderen van foto's, intussen heeft hij een geheel eigen stijl ontwikkeld. Met zijn treffende schilderijen brengt hij het landschap en bewoners tot leven. In zijn werk valt veel te ontdekken, fascinerend, kleurrijk, verrassend perspectief en heel veel fantasie.
Maar wat vooral opvalt in zijn werk is de humor.

ach, laat het zo'n jaar zijn,
zo'n jaar waarin je alles ziet
wat hier aanwezig is,
slechts wachtend op wat je ervaart

laat ieder zintuig als de brug zijn
naar de schoonheid die wij
voelen,
maken,
delen

ach, zo'n jaar wensen wij je toe

bestuur Stichting KunstGein

kist-je-kunst: carel de graaf
tekst: ton de gruijter ©

Tijdens de expositie is er altijd een van de kunstenaars aanwezig die u graag meer kan vertellen over het werk dat u boeit.

Podium is open woe-, do-, vrij-, za. 12.00-16.00.
Voor meer informatie kijk op onze site.

U vindt Podium in het atrium (begane grond) van Stadhuis Nieuwegein.

Vergeet niet ook de etalage aan de Raadstede 75 (voorheen Manschot) te bekijken.

Nieuwegein
Stichting KunstGein
kunst zien • beleven • doen

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen.
Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets) pad tegenkomt.

Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Laatst werd ik verrast met een doos met gebruikte lagers. De schenker gaf er uitleg bij: ze zijn afkomstig uit de aandrijving van Ligier-auto's.

Het was een leuke verzameling. Kogel-, ton- en tuimel-lagers in verschillende maten. Na het cadeau op de werkbank te hebben bewonderd groeide het idee om er een mini-motorfiets van te maken.

Het voor- en achterwiel zijn kogellagers, de spatborden zijn van een grotere maat lager gemaakt.
Het motorblok is een onderdeel uit een afgedankte startmotor uit de vorige eeuw.

Uit een gevonden en doormidden gezaagde m16-bout ontstonden de cilinders. De voor- en achterveren zijn m6-bouten. Deze komen oorspronkelijk uit een oude gesloopte schuurdeur, maar mooi opgepoetst lijken ze op spiraalveren.
De zadels zijn gemaakt uit het gebroken scharnier van dezelfde schuurdeur; de standaard is een oude spijker uit een houten palet.

De herkomst van de tank kan ik niet achterhalen.
Dit stukje gebroken metalen as lag langs een wandelpad op de Veluwe.

e-Mail: **derou023@outlook.com**

Editie 12.2 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half April

Kopy aanleveren vóór eind Maart 2022.

Redactie: sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl

Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:
sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van
Passe-Partout Kunstmagazine kunt u teruglezen op de website van
het Leerdams kunstenaars collectief:

https://www.leerdamskunstenaarscollectief.nl/Passe-Partout_kunstmagazine.html

Wist U dat er ook een Engelse versie van
Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.